

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
แต่ปางบรรพ์
3

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลี้ลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกทะลุขั้วมหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมัจฉาหารา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าว ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโศปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไหล่ล่าไถ่กุดเสือลายพาดกลอน ไ้อ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हररा จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง้าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ
ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง
'จุฬาทรีคูณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจาก
เรื่อง 'จุฬาทรีคูณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวาราตรี' ของ 'พนมเทียน'
ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวาราตรี' มาเขียนเป็น
ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม
แห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

ศบอ.ย.บ

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมอง แนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรม เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็
เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์
ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ
เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ครุฑอยุธยา

เพชรพระอุมา เล่ม 43

ตอน แต่ปางบรรพ์

164

ณ บัดนี้ มันได้เคลื่อนกายอย่างนุ่มนวล แลดูว่าสภาพที่สุด
เข้ามาหยุดยืนสงบนิ่ง แกว่งวงไปมาช้าๆอยู่ตรงตำแหน่งที่
หล่อนนอนอยู่เมื่อคืน สูงใหญ่ทะมึนทึน และความที่มีระยะใกล้
กับหินใหญ่ที่หล่อนกำบังอยู่ ทำให้ต้องแหงนคอตั้ง

ดวงตาของมันแล่นมาที่หล่อน มองดูแล้วมันหาใช่
ดวงตาของสัตว์ประเภทช้างป่าสามัญกรรมดาไม่ แต่เป็นดวงตา
ประดุจมีวิญญาณของปีศาจร้ายเข้าไปอาศัยสิงสถิตอยู่ เต็มไป
ด้วยลึบลมและเล่ห์เหลี่ยมหยั่งรู้

แม้จะเป็นเวลากลางวันแสดๆเช่นนี้ ความที่เข้ามา
เผชิญหน้ากันอย่างกระชั้นชิด และแม้ว่าจะโดยข้อตกลงที่รู้

ล่วงหน้ามาก่อนแล้วก็ตาม ดาริน วราฤทธิ์ ขนลุกเกรียวทั้งกาย
บังเกิดอาการร้อนและหนาวสลับกัน สติสัมปชัญญะจะมันคง
สักเพียงใด แต่ก็ไม่วายผวาไปด้วยอาการสยองเกล้า

หล่อนยังไม่กล้าที่จะขยับเขยื้อนกายใดๆทั้งสิ้น และมันก็
ยังยืนนิ่งตระหง่านอยู่ตรงนั้น เกือบจะดูเหมือนโชคหิน ถ้าไม่ใช่
เพราะวงและใบหูที่แกว่งอยู่ไปมา ลักษณะอาการเหมือนจะ
รอคอยให้หล่อนไผ่ล่อออกมาเอง

อีกครั้ง ที่หญิงสาวพยายามสงบจิต ภาวนาถึงพระพุทธรุณ
จนกระทั่งสามารถรวบรวมสติพลังใจให้กลับคืนมาได้ครบถ้วน

“มันตรัย?”

หล่อนร้องเรียกออกไปเสียงหนักๆ

คชสารงาดำชูวงขึ้น เป่าลมขึ้นไปบนอากาศอีกครั้ง
เหมือนจะเป็นการตอบรับ

“นี่เจ้าจะมารับข้า ตามที่ตกลงกันไว้เมื่อคืนนี้ใช่ไหม?”

พยายามร้องถาม พุดจากับมันต่อไปอีก

ไม่มีเสียงตอบใดๆมาจากข้างฝีสิงตัวนั้น ไม่มีแม้แต่การจะให้เสียง นอกจากดวงตาที่กลอกกลิ้งแลมาทางหล่อนเท่านั้น มันเห็นหล่อนในที่ซุ่มตัวอย่างชัดเจนแน่นอน

“เออละ ถ้าหากเจ้าเป็นพาหนะที่มันตรัยสั่งให้มารับข้าจริง ก็แสดงอาการตอบรับให้ข้าแน่ใจ...จงหมอบลงเดี๋ยวนี้ หมอบลง!!”

อย่างไม่มีอะไรที่จะต้องเคลือบแคลงอีกเลย ข้างงาดำสนิทพานิลตัวนั้นค่อยๆย่อเข้าหน้าทรุดลงก่อนอย่างแหล่มชัด ต่อจากนั้นขาหลังทั้งสองก็หย่อนตามลงมา สภาพของมันกลายเป็นหมอบลงตามคำสั่งของหล่อนที่เสียงสั่งการออกไป

ดาร์นลีมตาโพล่ง ขนลุกเกรียวอีกครั้ง หล่อนไม่มีทางเสียงแล้ว ถ้าหากว่าหล่อนยังปรารถนาที่จะให้พรินท์ ไพรวลย์ รอดพ้นจากการติดตามรังควานมุ้งร้ายของมนตรัยตามที่ตกลงกันไว้แล้ว หล่อนจะต้องไปกับไอ้ข้างปีศาจที่มาด้วยอำนาจสั่งด้วยกฤติยามนตร์ของจอมมหาภูตผู้อมตะตนนั้น

เป็นตายร้ายดีอย่างไร ค่อยไปแก้ไขปัญหาเอาข้างหน้า นี่คือข้อตัดสินใจของดาร์น วราฤทธิ์

ป็นในมือไร้ประโยชน์เสียแล้ว หล่อนสอดเข้าช่องตามเดิม ดัดเบ็กสายรัดอย่างมั่นคงกันตกลั่น แล้วก็ค่อยๆ คลานออกมาจากช่องหินที่ลอดเข้าไป โผล่ออกมาเบื้องหน้าของมัน ที่ทรุดหมอบอยู่ประจัญเขาถูกล้อมๆ บริเวณที่หล่อนคลานออกมา อยู่ในระยะที่ปลายวงของมัน ถ้าจะยื่นกว่าออกมา ก็จะถึงตัวพอดี แต่มันก็ยังคงม้วนวงสงบนิ่งอยู่ในอาการที่ดูเหมือนแสร้งจะเชื่อง หญิงสาวลุกขึ้นก้าวเดินเข้าไปหยุดอยู่ด้านหน้าของมัน พร้อมกับผินยิ้มให้

“ก็เป็นที่ยอมรับรู้กันละนะ ระหว่างข้ากับเจ้า ว่าเราจะต้องไปด้วยกันตามความต้องการของนายเจ้า แต่ข้าอยากจะรู้เหลือเกินว่าตลอดราตรีที่ผ่านมา ภายหลังจากที่นายของเจ้าได้ให้คำมั่นสัญญากับข้าแล้ว ที่จะไม่แตะต้องกระทำการร้ายใดๆ ต่ออัคนีรุทร์และคณะของเขาอีก มันตรัยได้ปฏิบัติตามสัจจะที่ให้ไว้หรือไม่ ส่วนสำหรับข้านั้นก็ไต่ยอมเสียสละตนเองแล้ว ถ้าหากว่าวิญญานของมันตรัยได้สิงสู่อยู่ในตัวเจ้า ณ บัดนี้ และสามารถเข้าใจในสิ่งที่ข้าถามนี้ ก็ขอให้ยื่นวงของเจ้าออกมาและสัมผัสกับมือของข้า”

พร้อมแล้ว ดารินยื่นมือขวาของหล่อนออกไปตรงหน้า

คชสารผีสิงตนนั้นคล้ายวงที่ม้วนจุกปากในท่าหมอบยื่น
ออกมาแล้วใช้ปลายจะงอยวงค่อย ๆ วางแตะลงบนฝ่ามือของ
ดาริน สัมผัสของมันสากหยาบกระด้าง แต่อย่างน้อย ณ บัดนี้
โดยอาการชนิดนั้นมันสื่อความหมายแห่งความเป็นมิตรและ
ดูเหมือนจะเป็นการตอบคำถามของหล่อนอย่างแจ่มชัด

ดารินพยักหน้าช้า ๆ ถอนใจเยือก

“เสียดายเหลือเกินนะ ที่เจ้าพูดไม่ได้ แต่ก็ดูจะเข้าใจอะไร
ในคำพูดของข้าทุกอย่าง ตกลง! เราจะไปด้วยกัน สุดแล้วแต่เจ้า
จะพาข้าไปเถอะ นรกขุมไหนข้าก็ไม่หวั่นอีกแล้วทั้งสิ้น”

อย่างไม่มีการลังเลอะไรอีกเลย ดารินก็ตกลงว่ากระบอก
ไม้ไผ่บรรจุน้ำ ที่ร้อยไว้ด้วยเส้นเถาว์ล้วยเหนียวคล้องสะพายไหล่
ไว้แล้ว โดยความชำนาญที่ตนเองเคยขึ้นไปอยู่บนคอกช้างมา
ก่อนแล้วจากเจ้าตัวน หล่อนเหยียบที่โคนขาของมัน จับใบหูอัน
ใหญ่มหึมานั้น เหนี่ยวโหนกายไต่ขึ้นไปนั่งคร่อมอยู่บนคอของ
มันอย่างคล่องแคล่ว

พอหล่อนนั่งบนคอของมันได้เหมาะมันก็เรียบร้อยดีแล้ว

ช่างงาดำเชือกนั้นก็ขยับตัวลุกขึ้นยืนอย่างนี้มนวลเต็มส่วนสัด
อันสูงใหญ่ของมัน ร่างของดารินลอยเด่นอยู่เหนือป่าหินในทันที
หล่อนตบเบา ๆ ลงบนศีรษะของมัน กล่าวต่อไปว่า

“เจ้าคงรู้ดีอยู่แล้วว่า เจ้าจะต้องนำข้าไปอย่างไร จึงจะ
ลุล่วงตามจุดประสงค์ของนายเจ้าที่ไซ้มา เจ้าต้องพยายาม
หลีกหลบกับเจ้าตัวนซ้างของข้าไว้ให้ดี ถ้าเจ้าตัวนพบกับเจ้า
เมื่อใด มันจะต้องพุ่งเข้าใส่เจ้าเมื่อนั้น และถ้าเป็นเช่นนั้น ข้าจะ
เลือกเจ้าตัวน ไม่ใช่เลือกเจ้า...วิธีเลือกของข้าก็คือ จะเอาลูกปืน
กรอกลงไปกลางหัวโตๆของเจ้านี้แหละ และข้าไม่คิดอีกแล้วว่า
ต่อไปมันจะเกิดอะไรขึ้น เพราะฉะนั้น เจ้าต้องหาทางเลี่ยง
เจ้าตัวนให้ดี อย่าเผชิญหน้าเป็นอันขาด เจ้าเข้าใจไหม?”

ประโยคสุดท้าย หล่อนก้มลงมาพูดอยู่ริมใบหูของมัน

ช่างฝีมือแฝดเสียงร้องออกมาเบา ๆ เป็นครั้งแรก กระนั้น
สำเนียงเสียงร้องของมันก็ดังก้องกังวานไปทั่วป่าหินจะฟังว่าเป็น
เสียงรับคำก็ได้ หรือจะฟังเป็นเสียงหัวเราะเยาะหยันของมันตรัย
ก็ได้ แล้วมันก็เริ่มหมุนตัวกลับซ้า ๆ นำหล่อนออกเดินดุ่ม ๆ ผ่าน
ไปตามป่าหินอันกว้างใหญ่ไพศาลนั้น โดยตัดออกเส้นทางด่าน
ใหญ่ อาคารเดินของมันราบเรียบ เปรียบไม่ผิดอะไรกับช่างเลี้ยง

ฉะนั้น ดูว่ามันจะย่างเท้าไปอย่างช้าๆก็จริง ทว่าแต่ละก้าวของสัตว์ใหญ่ มันก็มีอัตราความเร็วเท่ากับมนุษย์ตัวกระจอย่อยที่วิ่งเหยาะๆ

ก่อนจะพ้นเขตป่าหิน ล่วงลงสู่ดงไม้ที่เห็นทึบทะมึน หล่นก็มองเห็นพลาญใหญ่อีกสองเชือก ซึ่งมีอาการเหมือนจะชุ่มคอยอยู่ก่อนแล้ว เดินขนาบใกล้เข้ามาแบบพืดเลี้ยงคุ่มกัน แล้วเข้าขบวนใกล้ชิดมาทั้งซ้ายและขวา แต่ละตัวมีขนาดใหญ่เท่าๆกันทั้งสิ้น เพียงแต่เป็นข้างสีดองาสันนุกด จับหมู่ไปด้วยกันรวมเป็นสามตัว โดยมีเจ้างาดำเดินอยู่ตรงกลาง หล่นก็ตระหนักแน่ว่า บัดนี้ ตัวหล่นเองตกอยู่ในการควบคุมเหมือนเชลยของมันตรัยเสียแล้ว

“รพินทร์...ชีวิตของฉันเดี๋ยวนี้ยอมสละให้เธอแล้วนะ ฉันตายได้ แต่ขออย่าให้เธอต้องเป็นอะไรไปเลย”

หญิงสาวรำพึงกับตนเอง หล่นปลงตกหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ยอมตนให้พาหนะของมันตรัยนำไปสู่จุดใดจุดหนึ่งก็สุดแล้วแต่มัน ระยะเวลาจะอีกยาวไกลเท่าไร ใช้เวลานานสักแค่ไหน อะไรคอยอยู่เบื้องหน้าฝากไว้กับวิบากกรรมที่มองไม่เห็น หล่นปรารถนาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น...ขอให้เขาผู้นั้นรอด

ปลอดภัยเป็นพอ

และยามนี้ ดวงจิตของหล่อนก็ถูกแบ่งออกเป็นสอง
วิญญูณที่เข้ามาผนวกรวมกันแล้ว วิญญูณหนึ่งคือตาริน
วราฤทธิ์ ส่วนอีกวิญญูณหนึ่งคือจิตรางคนางค์แห่งอดีตกาล
ทั้งชาตินี้และชาติแต่ปางบรรพ์ ไม่มีอะไรคัดค้านกันเลย นั่นก็คือ
ความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวและเฉียบขาดสมชาติขัตติยนารีผู้มี
เลือดทุกหยดพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับชะตากรรม ความลำบาก
ยากเข็ญทุกชนิดจนถึงที่สุด เพราะยึดความรักเป็นสรณะ

ประจุนางพญาไพรอีกครั้ง เนื้อคอขสารถที่นำหล่อน
บุกป่าใหญ่ไพรกันดารไปด้วยอาการเดินปกติของมันชนิดที่ไม่
ส่อว่าจะเร่งรัดหรือเร่งร้อนใดๆนัก หญิงสาวกวาดสายตาสังเกต
จดจำภูมิประเทศทางผ่านไปโดยตลอด สัญชาติญาณสัญและ
ความรอบคอบเฉลียวฉลาด ยังคงเป็นคุณสมบัติเฉพาะตัวของ
หล่อนอยู่เหมือนเดิม มิได้ตกหล่นไปเลย ผ่านไปใกล้คาบไม้
ตอนใดที่อุดมงดงามไปด้วยกล้วยไม้ป่าอันสวยงาม หล่อนก็
ชะโงกกายเอื้อมมือไปเด็ดมาตัดหูแซมผมไปเรื่อยๆ

เจ้าช่างมีสิ่งแสนรู้ก็ดูเหมือนจะเอาใจหล่อนเป็นพิเศษ

แหล่งใดที่เต็มไปด้วยดอกเอื้องสะพรั่ง มันก็จะเดินช้าลง และเงียดใกล้เข้าไปเพื่อให้หล่อนเอื้อมเด็ดได้ถนัดมือ อาการเดินเยี่ยงอย่างของมันเล่า ก็แสนที่จะทะนุถนอมผู้ที่นั่งเด่นอยู่บนคอของมัน พยายามไม่ให้หล่อนต้องหวาดเสียวว่าจะตกหล่นพลัดลงมา หรือเกิดความสะเทือนใดๆทั้งสิ้น สร้างความรู้สึกที่สนิทสนมคุ้นเคยและไว้วางใจแก่หล่อนเพิ่มขึ้น ราวกับว่าวิญญาณของบุโรหิตมันตรัยสิงอยู่ในตัวของมันอย่างเต็มที่เช่นนั้น พลังก็หวนระลึกตริกีนึกทบทวนไปถึงเรื่องราวแต่ปางก่อนที่ได้ทราบมาจากคำบอกเล่าของมันตรัย ในเรื่องราวความเป็นมาระหว่างหล่อนเองและเขาผู้นั้น... จิตรางคนางค์และอัคนีรุทธิ์!

ไม่อยากจะเชื่อ แต่ก็ต้องเชื่อ!

มันมีหลักฐานอะไรต่ออะไรหลาย ๆ อย่างมาสอดคล้องเชื่อมกันอย่างกระตักไม่ได้เลย หล่อนและเขามีอดีตต่อกันมาอย่างสุดเศร้าสะเทือนใจเหลือประมาณ และนี่ตัวเขาผู้นั้นเล่า? ยังจะได้ล่วงรู้ถึงความนัยเหล่านี้บ้างหรือไม่ ว่าตนเองนั้นเป็นใคร ได้สร้างพฤติกรรมใดๆไว้กับหญิงที่ตนก็แสนรักไว้บ้าง

หวนกลับมาเกิดและพบกันชาติใหม่ ความรักจึงเต็มไปด้วย
อุปสรรคลำเคี้ยวเสียเหลือแสน แล้วนี่ยังจะต้องมีการพลัดพราก
จากกันไปอีกสักกี่ชาติ โดยที่ความรักไม่อาจที่จะสมหวังได้
ประวัติศาสตร์แห่งความรักอันมีขวากหนามขวางกั้นนี้ จะช้ารอย
ไปอีกกี่ภพ

หล่อนหยิ่งในเกียรติภูมิ ส่วนเขาก็ตระหงอยู่ในศักดิ์ศรี
ทั้งๆที่ต่างฝ่ายก็ต่างแสนรัก กระทั่งในที่สุด ความตายก็มาพราก
หล่อนไปจากเขา

ชาตินี้จะช้ารอยเดิมอีกหรือไม่?

ดารินยิ้มทั้งน้ำตา เมื่อคิดมาถึงคำบอกเล่าที่ว่า อัคนีรุทรี
เป็นผู้มาลักพาขโมยศพของจิตรางคนางค์ไป และได้เสกสมรส
กับสตรีใดอีกเลย นับตั้งแต่สิ้นสตรีอันเป็นยอดรักไปแล้ว จวบ
ชั่วอายุขัยของกษัตริย์หนุ่มผู้ตระหงานั้น ก็แล้วชาตินี้เล่า
รพินทร์จะปฏิบัติต่อดารินคนนีเหมือนแต่ปางบรรพ์อีกหรือไม่?

ชาติก่อน ในเงื้อมมือของมนตรัย ตลอดจนความโหม่น
ผิดหวังที่ชายคนรักเป็นผู้ประหารบิดา แม้เขาจะมีได้ตั้งใจก็ตาม
และถูกผู้เป็นอาชบถทรยศต่อราชบัลลังก์ หล่อนตัดสินใจผละหนี

ทุกสิ่งทุกอย่างด้วยการดื่มยาพิษ มาชาตินี้เล่า หล่อนกำลัง
ตกอยู่ในเงื้อมมือของมนตร์ข่มหรือคอยอีกวาระหนึ่ง หล่อนจะผละ
หนีหลีกเร้นได้อย่างไร...

ดารินตั้งปัญหาถามตนเอง...

เช้าตรู่ของวันเดียวกันนี้ คณะของคุณชายเชษฐาพากัน
ตื่นขึ้นพร้อมกันหมด ก่อนแสงตะวันขึ้นเสียด้วยซ้ำ!

เจ้าตัวนเป็นผู้ปลุกคณะทั้งหมดขึ้นด้วยเสียงร้องก้องของ
มัน ครั้งแรกทั้งหมดสะดุ้งขึ้นด้วยความตกใจ คิดว่าคงจะเกิด
เหตุร้ายอะไรขึ้น แต่ก็ไม่สัมผัสกับสิ่งผิดปกติในปางพักชั่วคราว
ที่อาศัยหลับนอนเอาแรงกันอยู่ ภายหลังจากตรวจสอบกันอย่าง
ถี่ถ้วนระมัดระวังก็สำเนียงได้ว่า ที่มันส่งเสียงร้องเอะอะขึ้นนั้น
ก็เป็นความหมายที่ต้องการจะปลุกคณะทั้งหมดให้ลุกขึ้นมา
เตรียมเผชิญกับภาระอันหนักอึ้งแห่งวันใหม่นั้นเอง เพราะเมื่อ
เชษฐายกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู ก็เห็นว่ามันเป็นเวลา 05.30 น.
พอดี ไก่ป่าและนกบางชนิดกำลังขานขันและส่งเสียงร้องอยู่
เป็นระยะ

“มันปลุกเตือนเราให้ออกตามนายหญิงแล้วนาย!”

หนานอินบอกกับคณะเจ้านาย หลังจากลุกขึ้นมา
ตรวจสอบสถานที่อยู่พักใหญ่คู่กับคะหยิ่น

เจ้าข้าทางด้านคูใจของดาริน ยืนโยกกายซุงวงแผด
เสียงร้องแปรแปรสนั่นดังอยู่เช่นนั้น และมันก็เข้ามายืนอยู่
ทางด้านศีรษะของเซษฐากับอนุชาเสียด้วย ข้ายังเอาปลายวง
เขี่ยหลังไชยยันต์ ผู้ลุกขึ้นมานั่งจ้วเจียขยี้ตาอยู่ หัวคะมาไป
ข้างหน้าจนเขาต้องอุทานเสียงหลง

ทุกคนก็พร้อมในฉับพลันทันทีเหมือนกัน เซษฐาไม่ยอม
เสียเวลาแม้แต่จะให้พวกนั้นหุงหา สั่งให้ทุกคนกินอาหารเข้า
ด้วยเครื่องเรซัน ซึ่งประหยัดเวลาที่สุด ท่ามกลางสายหมอกที่ยัง
ปกคลุมทึบ ทุกคนได้ผ่านการหลับนอนพักผ่อนกันไม่มากนัก
แต่ก็สามารถสลัดความอ่อนระโหยโรยแรงออกไปหมดสิ้น
เพราะความหวังก็คือการรอให้ถึงวันใหม่ เพื่อออกติดตามค้นหา
น้องสาวคนเล็กของคณะผู้สูญหายพลัดพรากไปนับเป็นวันที่ 2
เข้าไปแล้ว

“ขอบใจมากเจ้าตัวนที่ปลุก! เจ้าคงจะรู้ดีอยู่แล้วสินะ

ว่านายหญิงของเจ้าอยู่ที่ไหน”

เซษฐาเดินตรงเข้าไปลูบที่งวงของมัน บัดนี้ เขามีความสนิทกับมันไม่ผิดอะไรกับน้องสาว ช้างป่าคู่บารมีของดาร์รินเอาปลายงวงไ้ใช้ดมไปตามใบหน้าและทรวงอกของคุณชายใหญ่ พร้อมกับส่งเสียงร้องออกมาอีกเหมือนจะเร่งเตือน ไชยยันต์ก็หัวร่อหึๆร้องบอกว่า

“ประเดี๋ยวลีไว้ย ด่วน! ขอพวกเรากินเอาแรงก่อน พวกเราเป็นห่วงนายหญิงของเอ็งไม่น้อยไปกว่าเอ็งหรอก ขอเวลาสัก 5 - 6 นาทีเท่านั้น แล้วเอ็งพาไปให้ตึกแล้วกัน”

อนูชา นั้น พิจารณาดูอาการของเจ้าพลายหางด่วน ที่พวกเขาช่วยกู้ชีวิตมันขึ้นมาจากหล่มโคลนเงียบๆ ในขณะที่ใช้ส้อมจิ้มเนื้อกระป๋องยัดใส่ปากพอให้หนักๆท้อง ทุกคนกินอาหารกันอย่างเร่งรีบ และจัดเตรียมของเพื่อการออกเดินทางกันอย่างรวดเร็ว ทั้งๆที่อากาศในป่ายังมีมืด แต่ก็เป็นทีที่รู้กันว่าอีกไม่นาน แสงของตะวันก็จะเยือนเข้ามาแล้ว ลูกหาบที่ร่วมตายมาด้วยกัน 10 คน 5 คู่ ไม่มีใครแสดงความเฉื่อยชาเกียจคร้าน ทุกคนล้วนอยู่ในสภาพที่ร้อนใจทั้งสิ้นภายหลังเมื่อตื่นกันขึ้นมา

ระหว่างที่ทุกคนกำลังจัดเตรียมตัวกันซุกมุนอยู่นั้น เจ้าตัวนเดินวนอยู่รอบ ๆ คนะทั้ง 15 คน แสดงอาการกระสับ-กระส่ายอยากจะเคลื่อนที่เต็มที มันทำท่าออกเดินไปได้ 7-8 ก้าวแล้วก็หยุด บ่ายหัวกลับมาอีก เหมือนจะรอ และมีอาการร้องเร้งตลอดเวลา

“กลาง พี่ไม่อยากจะถามไถ่ๆออกมาเลยนะ แต่ก็อดที่จะถามไม่ได้ ในฐานะที่เธอกับลุงอินชานาญกว่าพวกเราทุกคนให้ความหวังได้สักทีเปอร์เซ็นต์ ในการที่เราจะติดตามน้อยในวันนี้”

อดีตพรานซดหรีตาลง ขณะที่มองจับไปยังเจ้าตัวน

“ทุกสิ่งทุกอย่างแห่งความหวังของเรา ผากไว้กับเจ้าตัวนตัวเดียวครับ ท่าทางมันร้อนรนเหลือเกิน อยากจะให้เราออกเดินทางให้เร็วที่สุด มันจะเป็นผู้นำทางเราที่มีประสิทธิภาพยิ่งกว่าผม หรือลุงอินเสียอีก”

“แน่ใจหรือว่ามันจะนำเราไปให้พบน้อยได้?”

ไชยยันต์ย้าถามมาอีกคนหนึ่ง

“แน่ใจอย่างที่สุด เพียงแต่ว่าจะช้าหรือเร็วเท่านั้น ท่าที่

ของมันบ่งบอกชัดอยู่นั้น มันรู้ดีว่าอะไรเป็นอะไร เพียงแต่มันบอกเราไม่ได้เท่านั้น”

“เราจะเริ่มกันยังงี้?” เซซฐาถามอีกเพื่อความมั่นใจ

“เดินตามมันครับ มันพาไปที่ไหน เราก็ไปที่นั่น”

“แล้วเราจะเดินตามมันทันได้อย่างไร มันจะต้องเดินเร็วกว่าเราแน่ๆ และไฉฉวนี่มันจะมีสติปัญญาล่วงรู้จนถึงกับว่าจะต้องเดินไปในระยะที่เราพอเดินตามทันหรือ ประเดี๋ยวมันก็จ้ำอ้าวๆ หายลับตาไปเท่านั้น มิกลายเป็นว่า พวกเราทั้งหมดต้องเล่นตามมันไปรี?”

“ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องนั้นหรอก นายใหญ่!”

หนานอินบอกดำๆ ขยับผ้าขาวม้าเคียนเอวแน่นกระชับ

“ไฉนี้มันรู้เกินช่างป่าทั่วๆ ไปมากนัก แค่มันพูดไม่ได้เท่านั้น ถ้าเราเดินไม่ทัน มันก็ต้องหยุดรอ หรือม่ายก็ต้องหวนกลับมาให้เราเห็นอีก หรือถ้ามันทะลุล่วงหน้าลี้ไปก่อนก็แปลว่ามันต้องการจะเข้าไปให้ถึงตัวนายหญิงก่อน เพราะเกิดอันตรายที่มันจะต้องรีบไปช่วยนายหญิงก่อน ไม่ต้องกลัวหลง

พลัดกัน หนานอินสาวรอยมันได้ ตอนกลางคืน มันยังรู้เลยว่า เราออกตามไม่ได้ มันก็ปล่อยให้พวกเรานอน พอใกล้รุ่งมันยังเข้ามาปลุกแบบนี้ ก็แปลว่ามันรู้เกินช้าง เกินสัตว์...นายใหญ่ ตรวจดู ‘นาคบาท’ ให้ดีอีกครั้งยังอยู่หรือเปล่า นั่นแหละสำคัญมาก สำคัญกว่าลูกปิ่นของเราเสียอีก”

ประโยคหลังครุพรานเตือนมา

เซษฐาตรวจสอบอีกครั้ง แล้วพยักหน้า

“ไวใจเถอะ ยังอยู่เรียบร้อยดี ไม่ไปไหนหรอก ว่าแต่ฉัน ยังไม่รู้เลยว่าจะใช้มันยังไฉนเมื่อไหร่?”

“เอาไวให้ถึงเวลาเสียก่อน แล้วหนานอินจะบอกนายเองว่าจะใช้ยังไฉ่ ถ้ายังไม่ถึงเวลา มันก็แค่เป็นซากงูเห่าสองตัวลื่นกินหากันเป็นวงกลมเท่านั้น แต่ถ้าถึงเวลาแล้ว นายจะได้เห็นกะตาวา ฤทธิ์เดชของบ่วงงูที่นาคเทวีให้นายกับพวกเรา มาโดยเฉพาะนั้นนะ จะเป็นยังไฉ่บ้าง ต่อให้อีกร้อยของไอ้ผีดิบมันตรัย ก็ไม่มีโอกาสได้ผูกได้เกิด หรือทำฤทธิ์อะไรกับใครได้อีกแล้ว...เฮ้ย! ไอ้ช้วน พวกเอ็งพร้อมหรือยัง”

หนานอินตะโกนถามไปทางหัวหน้าลูกหาบที่กำลังจัด

ของกันอย่างรีบด่วน

“พร้อมแล้วลง”

“ถ้านั้นเตรียมตัว เราจะออกเดินทางเดี๋ยวนี้แหละ เก็บ
ของทุกชิ้นให้หมด เราจะไม่หวนกลับมาที่นี่อีกแล้ว ออกเดินทาง
ต่อไปเลย”

การตัดสินใจทั้งหมด ฝ่ายของเซษฐามอบหน้าที่เด็ดขาด
ให้แก่หนานอินกับอนุชาอยู่แล้ว และทั้งสองก็มีการหารือกันก่อน
แล้วเบาๆตามลำพัง ทันทีที่ตื่นขึ้นมาล้างหน้าทานอาหาร

“เดี๋ยวนี้เลยรี? มันยังมีตอยู่มากนะ หมอกก็ลงจัดด้วย”

เซษฐาขอความเห็น

“ไม่เป็นไรครับพี่ใหญ่ รีบออกเดินทางเสียเดี๋ยวนี้แหละ
ประเดี๋ยวก็สว่างเอง ไม่ต้องกลัวเรื่องทิศทางหรืออันตรายใน
ความมืด เพราะเรามีเจ้าด้วนเป็นตัวนำอยู่แล้ว มีอะไรขึ้นมันจะ
เตือนเราเอง ขอให้พวกเราเดินตามหลังมันเท่านั้น...ไปครับ
ช้าไม่ได้!”

แม้ความมืดและความหนาวเย็นยังปกคลุมไปทั่วราวป่า
ฝ่ายของเซษฐาทั้งหมดก็ออกเดินทางทันที โดยมีเจ้าพลายหาง
ตัวเดินนำไปในลักษณะหันรีหันขวาง เหมือนจะอยู่ในอาการ
หวั่นหน้าพะวงหลังนำไป นานอินและอนุชาเป็นคู่แรกที่
ตามหลังไปโดยเว้นระยะห่างพอควร แต่ด้วยฝีเท้าที่ออกจำ
เต็มที เพราะช้างเดินช้าก็ยังเร็วกว่าคนที่เดินเร็วมากนัก เซษฐา
ไชยยันต์เคียงคู่กัน โดยมีคะหยิ่นคอยเดินอยู่ใกล้ๆ ถัดไปจึงเป็น
พวกลูกหาบภายใต้การควบคุมของนายตาบ

ทุกคนหวังไว้ว่า อีกไม่นานก็จะเห็นแสงตะวันรุ่งในช่วง
ระยะเดินทางขั้นแรกนี้แหละ เพราะเวลาในขณะนี้นั้นก็ใกล้
พระอาทิตย์ขึ้นเต็มที่แล้ว หากไม่ติดกิ้งไม้ใบหนาที่บดบังอยู่
และถ้าหากทางด้านตะวันออกไม่มีขุนเขาใหญ่บังตะวันไว้

“ถ้าพระไม่หลุดจากคอน้อยระหว่างถูกน้ำพัด เขาจะต้อง
ไม่เป็นอะไรอย่างเด็ดขาด”

พี่ชายใหญ่ของคณะเอ๋ยพืมพ้อออกมาเหมือนจะพูดกับ
ตนเองขณะสาวเท้าสวบๆคู่ไปกับไชยยันต์

“ป่ารอบด้าน นอกจากความมืดแล้วยังปกคลุมทึบ

ไปด้วยละอองหมอก นำเกรงอันตรายยิ่งในการเคลื่อนที่ แต่ความมั่นใจทั้งหลายฝากไว้กับเจ้าด้วน อันเป็นสัตว์ป่าอยู่แล้ว ในกรณีที่ว่า โดยสัญชาตญาณป่า มันจะต้องเลือกเดินนำไปในเส้นทางที่ปลอดภัยแน่นอน”

รอบด้านตกอยู่ในความเงิบวังเวง คงได้ยินแต่เสียงฝีเท้าของทั้งกลุ่ม 15 คน เดินเหยียบพื่นกันไปอย่างพยายามให้เกิดเสียงน้อยที่สุด สลับไปกับเสียงขานขันมาแต่ไกลของไก่ป่า อันบ่งความหมายว่าสภาพไพรอยู่ในลักษณะปกติของมัน ไม่มีเค้าของวิกฤติใดๆที่จะแทรกแซงเข้ามาในยามนี้ นานๆครั้งก็จะได้ยินเสียงหนานอินตะโกนร้องสั่งการอะไรกับเจ้าด้วน หรือมีจะนั้นก็สั่งให้มันหยุดรอสายเมื่อมันเร่งรีบผละห่างเกินไปนัก และก็มีเสียงแปร้นตอบมาบ้างบางขณะของช้างนำทาง เสียงมันหักกิ่งไม้และเสียงที่บุกพงตัดทาง ซึ่งแน่ละ มันคงจะใช้วิธีลัดเส้นทางเพื่อใช้เวลาให้มากที่สุด ไม่ได้อาศัยเดินไปตามทางด่าน ซึ่งนั่นก็แปลได้ชัดว่า มันรู้ตำแหน่งที่หมายของมันดีอยู่แล้ว หาใช้การเดินนำมไปอย่างเปะปะไม่

“วันกับคืนเต็มๆที่เขافلัดจากเราไป”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นอย่างสุดกังวล ทำลายความเงิบจาก

สภาพที่เดินรุดกันไปเหมือนคนใบ้

“ถึงแม้ไม่อยากรับอันตรายใดๆ แต่ก็นี้ก็ไม่ออกว่าเขาจะหาทางยังชีพได้อย่างไร จากการหลงพลัดไปคนเดียว ไม่มีอุปกรณ์อะไรติดตัวเลยแม้แต่เครื่องหลัง เกือบจะเรียกได้ว่าตัวเปล่า มือเปล่า จะหาอาหารกินที่ไหน จะหาที่พักนอนให้ปลอดภัยได้อย่างไร”

“ฉันคิดว่าฉันไม่หวังอะไรนักในข้อนั้น ขอเพียงอย่าให้เขาได้รับอันตรายบาดเจ็บ จากการที่ถูกกระแสน้ำพัดแหว่งไปอย่างแรงนั้นเท่านั้น น้อยชานาญในการดำรงชีพอยู่ในป่ามาดีพอสมควรแล้ว จากประสบการณ์ที่เคยผ่านมาก่อน...มันเป็นคราวเคราะห์ของเขาจริงๆ พวกเรามีอยู่ทั้งหมดตั้งหลายคน กลับกลายเป็นว่ามีเขาคนเดียวเท่านั้นที่พลัดหลุดจากไต้ชะง่อนกำบัง ปลิวหายไปกับสายน้ำ และเหตุการณ์มันก็เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาพวกเราทุกคน โดยไม่อาจช่วยไว้ได้ทัน”

เชษฐาตอบด้วยเสียงแผ่วขรึมในสภาพเดียวกัน

การสะกดตามหลังเจ้าตัวลงไปตลอดเวลานั้น ทางด้านหน้าคืออนุชาและหนานอินไช่ไฟฉายเป็นครั้งคราว เพื่อสำรวจดูภูมิประเทศใกล้เคียงรอบ ๆ ทางผ่าน แล้วก็ดับมีดลงตามเดิม หรือบางทีก็ฉายย้อนหลัง เป็นสัญญาณบอกทิศทางให้เชษฐากับไชยยันต์ตามมาได้อย่างถูกต้อง อากาศในหุบท่ามกลางพื้นแผ่นดินที่ชุ่มแฉะ แม้จะเย็นเยียบสักเพียงใดก็ตาม โดยการออกแรงเดินกันอย่างเร่งด่วนเช่นขณะนี้ เริ่มทำให้ร่างกายสร้างพลังงานความร้อนขึ้นมาช่วยให้เกิดความอบอุ่นขึ้นสำหรับทางด้านพวกลูกหาบที่มีภาระแบกของเดินอยู่ด้านหลังนั้น จะหยีนกับนายตาบหัวหน้าลูกหาบใช้ไม้สองทาง โดยจุดขึ้นสองอันเพื่อให้พวกนั้นสังเกตเห็นพื้น กันไม่ให้เหยียบหินพลาดลื่นล้ม

เส้นทาง แม้จะมองไม่เห็นโดยถนัดนัก ความรู้สึกของทุกคนก็ตระหนักได้ว่ามันเป็นระยะที่ค่อย ๆ เบาลดลงไปตามลำดับ เป็นการเดินลงเขา เลียบริมฝั่งลำธารที่มาจากน้ำตก อันตรายอื่นใดยังไม่มีวิ้วแวว นอกจากความลื่นของสถานที่ ซึ่งถ้าไม่ระวังให้ดีอาจเสียหลักถลาลำศีรษะพุ่งลงไปยังหน้าเมื่อถึงตำแหน่งที่ลื่นจัด มีเสียงของอดีตพรานชด หรือคุณชายอนุชา ร้องตะโกนเตือนมาให้ทุกคนระมัดระวังในเรื่องนี้ เป็นการร้อง

บอกมาในความมืด อันมองไม่เห็นตัวแน่ชัดว่าอยู่ตรงไหน
รู้แต่เพียงอยู่เบื้องหน้าไม่ห่างไกลนัก

“ทำไมเราไม่เดินไปให้ทันกลาง และไปพร้อมๆกัน”

ไชยยันต์ตั้งคำถามขึ้น

“เราตั้งขบวน เว้นช่วงระยะการเดินอย่างนี้แหละ ถูกต้อง
ที่สุดแล้ว ปล่อยให้กลางกับลุงอินนำหน้าสำรวจไปก่อน เพราะ
สองคนคล่องตัวกว่าเรามาก เกิดอะไรขึ้น เขาจะได้เตือนมาที่เรา
ได้ทันการ เอาไว้ให้สว่างมองเห็นอะไรได้ชัดๆเสียก่อน แล้วค่อย
เดินไปด้วยกัน”

ประมาณ 20 กว่านาที่ต่อมา นับแต่แรกเคลื่อนที่
ขณะนั้นใกล้ 06.00 น. เข้ามาจวนเจียน แต่สภาพของป่าก็ยังคง
มืด และคลุมไปด้วยหมอกอยู่เช่นนั้น ฝ่ายที่เดินสำรวจมา
เบื้องหลังสังเกตเห็นไฟฉายสว่างวูบๆขึ้น 3 ครั้ง และเงาตะคุ่ม
ของอนุชาหยุดยืนอยู่กับที่โดยไม่เคลื่อนไหว มีเปลวไลท์เตอร์
สว่างแวบ พร้อมปลายบุหรีแดงวาบในความมืด

เมื่อเชษฐาและไชยยันต์ กับขบวนตามหลังเดินมาถึง ก็เห็นอดีตพรานชดยีนสูบบุหรี่หรืออยู่ตรงตำแหน่งโชดหินใหญ่ ริมธารน้ำที่ไหลอยู่ริน ๆ ไม่มีวีแววของหนานอินหรือเจ้าตัวน ซึ่งคงจะล่องหน้าไปก่อนแล้ว

ก่อนที่จะใครจะเอ่ยปากตั้งคำถามขึ้น อนุชา วราฤทธิ์ อดีต นักเดินป่าผู้ยิ่งยงก็บอกเรียบ ๆ ขึ้นว่า

“ไ้ตัวนกับลุงอินข้ามธารย้อนกลับไปฝั่งโน้นแล้วครับ ลุงอินขึ้นนั่งบนคอของมันไป มันนำตัดตรงบริเวณนี้ ซึ่งน้ำ ตอนกลางค่อนข้างลึกระดับเกือบถึงท้องมัน ถ้าเราขึ้นตัดทาง ตามมัน ก็คงแทบท่วมหัว น้ำในธารนี้ก็เย็นราวกับน้ำแช่แข็ง ผมกำลังรอพวกเราให้มาถึงพร้อมกันเสียก่อน แล้วจะหาทาง ที่น้ำมันตื้นกว่านี้ หรือบริเวณที่มีโชดหินงอกโผล่ขึ้นจากน้ำ เป็นระยะๆ พออาศัยเป็นสะพานข้ามไปได้โดยไม่ต้องลุยลงไป ให้เปียก”

“รอบคอบดีมาก พวกเราทุกคนไม่อยู่ในฐานะที่จะลุยน้ำ ข้ามธารไปได้หรอก ต้องหาวิธีอย่างเรอว่านั่นแหละ”

พี่ชายใหญ่เห็นด้วย

“ตามผมมาครับ”

อนุชาบอก แล้วเริ่มเคลื่อนที่เลาะเลียบริมฝั่งธารต่อไป พร้อมกับใช้ไฟฉายในมือส่องกราด ค้นหาบริเวณที่จะข้ามฟากไปโดยไม่ต้องลุยน้ำ หรือจะลุยบ้างก็ไม่ควรจะลึกเกินหัวเข่า ทุกคนตามเขาไป พร้อมทั้งช่วยกันส่องไฟตรวจบริเวณ ขณะนั้นเสียงกู่ตะโกนเป็นสัญญาณดังมาจากหนานอินบอกให้ทราบว่าจะกับเจ้าตัวนข้ามธารไปอยู่บนฝั่งตรงข้ามได้เรียบร้อยแล้ว

“รอก่อนลุงอิน อย่าเพิ่งเดินไปไหน พยายามรั้งไ้ตัวไว้ก่อนด้วย”

พรานชดบ้องปากร้องบอกไป มีเสียงรับคำมาพร้อมกับเสียงกึ่งไม้ผึ่งโน้นหักผัวะผะลู่ระเนน นั่นคงเป็นเพราะลำตัวของเจ้าตัวนที่บุกเสียดสีขึ้นไป

มีเสียงร้องตอบรับคำมาจากครุพราน แล้วก็มีเสียงเอะอะโวยวายดำโขมงโง้งเง เพราะเจ้าตัวนนำลุ่มไปตามกิ่งคาบไม้ในระดับสันหลังของมัน ทำให้กิ่งไม้ครูดตามหน้าตาของแกเกือบจะทำให้พลัดตกลงมาจากคอ ทุกคนทางด้านนี้ได้ยินเข้าก็หัวเราะกันออกมาเบาๆด้วยความขบขัน เป็นครั้งแรกในการที่

แกเอ็ดตะโรดำเจ้าด้วน ไม่มีใครต้องเป็นห่วงใดๆหนานอิน
เกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะตัวแกเองก็พรานช้างเก่ามาก่อนคนหนึ่ง
อย่างน้อยแกก็ต้องบังคับมันได้อยู่ หรือมิฉะนั้นก็ส่งภาษากัน
รู้เรื่องได้ โดยเฉพาะช้างแสนรู้ตัวนั้น

“ไปดำนันมาก ๆ ระวังมันจะสลัดลงมาจากหลังแล้วเอา
ตีนคลึงเสียนะลุง”

ไชยยันต์ป้องปากตะโกนบอกไป เพื่อทำสภาพอัน
เคร่งเครียดของคณะให้ครึ้นเคร่งขึ้นมาบ้าง

“ไม่ต้องกลัวหรอก นายทหาร! หนานอินถ้าได้ขึ้นมามบน
คอช้างแบบนี้แล้ว ต่อให้มันเป็นช้างป่าดุร้ายเกรสั๊กขนาดไหน
หนานอินก็เอามันอยู่ ถ้าไม่กลัวพวกเจ้านายจะหาว่าหนานอิน
เอาเปรียบ หนานอินจะไม่ลงไปเดินให้เมื่อยอีกแล้ว จะขี่คอมัน
ไป”

“ฮ้า! เอาเปรียบกันยังงั้นไม่ได้นา ลุง! ถ้ายังงี้ละก็ ให้ฉัน
กับนายใหญ่ขึ้นไปอยู่บนหลัง ชีมันไปโดยไม่ต้องเดิน ส่วนลุงกะ
พรานชดและไอ้พวกนี้เดินตามไปจะดีกว่า”

เสียงครูพรานหัวเราะลั่นมา

“นอกจากนายหญิงกะหนานอินแล้ว ไม่มีใครขึ้นมาอยู่บนหลังไธ้ตัวนไธ้หนานหรงก นายทหาร! ไธ้หนั้นร้ายนัก ชอบเดินลอดกิ่งไม้เตี้ยๆเสมอหลังของมัน ใครไม่รู้ทัน ขึ้นขึ้นมาอยู่บนหลังมัน ก็ถูกกิ่งไม้กวาดตกลงไปคอหักตายเท่านั้น ตะกี้หนานอินก็เกือบพลัดตกไปที่แล้ว”

อีกไม่กี่นาทีต่อมา ระหว่างที่เดินฉายไฟส่องตรวจหาบริเวณที่จะข้ามฟากโดยไม่ต้องลุยน้ำลงไปลึกๆ อนุชาที่ค้นพบบริเวณที่ทางน้ำไหลมีระยะبيبแคบส่วนหนึ่ง ต่ำกว่าระดับที่ยืนรอคอยพรรคพวกอยู่เมื่อครู่นี้ลงมาราว 25 เมตร ตำแหน่งนั้นมีโขดหินที่โผล่พ้นผิวน้ำงอกเต็มไปหมด มีระยะระหว่างก้อนต่อก้อนห่างกันมากที่สุดไม่เกิน 1 วา แต่สลับทแยงคดเคี้ยวเล็กน้อย มีพื้นกรวดที่อยู่ริมตลิ่งค่อนข้างชัน แต่ก็อยู่เหนือเส้นทางน้ำไหล เป็นแนวชายฝั่งห่างออกไปอีก 3-4 เมตร ก็จะสามารถไต่รากไม้ขึ้นฝั่งตรงข้ามได้

“คงไม่มีที่ไหนจะสะดวกไปกว่าตรงนี้อีกแล้วครับ เราจะข้ามกันที่นี่แหละ โดยอาศัยเหยียบไปตามโขดหิน แต่พวกลูกหาบที่หาบของอยู่จะต้องระวังให้มาก”

“ตกลง”

เซษฐาพยักหน้าเห็นด้วย

“พี่ใหญ่กับไชยยันต์ข้ามไปก่อนครับ แล้วช่วยฉายไฟไว้ด้วย ผมจะคอยคุมพวกลูกหาบให้ข้ามตามไปโดยยืนคุมอยู่ฝั่งนี้ก่อน แล้วจะตามไปเป็นคนหลังสุด”

พรานชดว่า แล้วหันไปร้องสั่งความกับคะหยิ่นและนายตาบ

ชั่วจิตใจใหญ่ คณะทั้งหมดก็สามารถข้ามฝั่งธารมายังด้านตรงข้ามได้หมด อย่างทุลักทุเลเล็กน้อย โดยเฉพาะพวกลูกหาบที่ทำหน้าที่แบกของอันเป็นภาระหนักอยู่เกือบจะเสียหลักพลัดตกลงไปในกระแสน้ำอันแสนเย็น แต่คะหยิ่นและอนุชาก็คอยเป็นพี่เลี้ยง ช่วยประคับประคองพยุงให้พวกนั้นนำสัมภาระและตัวเองข้ามไปจนได้ครบ

มันก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่เจ้าด้วนและครูพรานโผล่เป็นเงาทะมึนออกมาจากโขดหินริมฝั่งธาร เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าขบวนของทุกคน เป็นการรวมตัวกันอีกครั้ง พอเข้ามาถึงหอนานอินก็ออกเสียงบังคับให้เจ้าด้วนคู่เข้าหน้าลง แล้วแกก็ไต่

ลงมาจากคอของมัน

ขณะนั้นความดำสนิทของราวป่าที่เป็นฉากกำบังอยู่เริ่มจะปรากฏแสงสลัวรางขึ้นบ้างแล้ว พอจะมองเห็นร่างกายของแต่ละคนรางๆ ในระยะที่ยืนรวมหมูกันอยู่ สังเกตได้ว่าใครเป็นใคร

“เออละ ตะวันเริ่มขึ้นแล้ว ต่อไปจะสะดวกขึ้นอีกมากในการเดินทางของเรา”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นอย่างยินดี แล้วตัวเขาเองก็มาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าช้างป่าแสนรู้อีกครั้ง เอ่ยขึ้นอย่างอ่อนโยนกับมันว่า

“นำทางต่อไปเถิดตัวน! เจ้าตัวเดียวเท่านั้นที่รู้ว่าขณะนี้นายหญิงอยู่ที่ไหน”

เจ้าตัวนแก่วงงวน ถอยหลังเล็กน้อยแล้วเบนตัวออกเดินเข้าพงรกชัฏ ทุกคนก็เคลื่อนตาม ไชยยันตร์ร้องตามหลังมันไปว่า

“นำไปให้พบนายหญิงนะโว้ยไอ้คุณตัวน! ไม่ใช่นำไปป่าช้าช้าง หรือแหล่งชุมนุมมหาสมบัติที่ไหน สักกันเสียก่อน”

เจ้าตัวนโมได้ตอบคำของไชยยันต์ เพราะมันพูดไม่ได้ แต่ใช้เท้าหลังเขี่ยก้อนกรวดขนาดย่อมๆ เท้ากำปั้นลูกหนึ่ง กระเด็นหวือมาทางเบื้องหลัง ซึ่งมีไชยยันต์อยู่ใกล้ส่วนหลังของมันที่สุด เจียดหัวเขาไปนิดเดียว กระแทกกับหีบห่อสัมภาระที่พวกลูกหาบกำลังหาบหามกันอยู่ดังปึก ไชยยันต์ร้องว่ากดาลันปา ก้มลงคว่ำก้นหันขึ้นมาได้ก้นหนึ่งข้างเป็นการแก้แค้นไปที่นั่นท้ายของมันเต็มเหนี่ยว กระแทกขาหลังเจ้าตัวนดังปึก แต่มันไม่ได้ระคายผิวสะดุ้งสะเทือนอะไรเลย

“ไอ้เวร! ไอ้เปรตทางตัวน!...สันดานอันธพาลไม่หาย นี่เอ็งกะจะเอาหินเช่นกบาลข้าเขี่ยวระะ ไอ้...รู้จ้พ่อไม่ช่วยเอ็ง ขึ้นมาจากหล่มโคลนเสียรู้แล้วรู้รอด ปล่อยให้ติดแหงกตายหา อยู่ในปลักเลนนั้นก็ดีหรือ”

ทุกคนพากันหัวเราะได้อีกครั้ง แม้กระทั่งพวกลูกหาบ เซษฐาตบตันคอสหายเขาเบาๆ พุดยิ้มๆว่า

“นี่ไม่มีใครจะชวนทะเลาะแล้วหรือไชยยันต์ ถึงหาเรื่องทะเลาะกับไอ้ตัวน ประเดี๋ยวมันหมั่นไส้แกขึ้นมา แกล้งเดินอ้าวไปโดยไม่รอ เราก็ต้องวิ่งตามมันตาปลิ้นไปเท่านั้น...ไป! อย่ามัวแต่ไร้สาระไม่เป็นประสาอยู่เลย ป่านนี้น้อยจะเป็นยังงัยบ้าง

ก็ไม่รู้”

ไชยยันต์เองก็หัวเราะหึๆ โคลงหัวดิก นึกไม่ถึงว่าไอ้ตัวนจะมีที่เด็ดถึงขนาดนี้ นอกจากจะเกรแสนรู้ไปสารพัดอย่างแล้ว มันยังมีนิสัยทะลึ่งขี้เล่น บางทีอาจเหมือนเขาก็ได้กระมัง

ร่างใหญ่โตปานภูเขาย่อมๆ นั้นแหวกพงรกลู่เป็นทาง ประดุจเรือนำร่องล่องหน้าไปก่อน ช่วยให้ฝ่ายมนุษย์ที่เดินตามหลังผ่านหนทางที่มันเปิดเอาไว้เข้าไปได้โดยสะดวก ลักษณะของมันบ่งชัดว่ามีเป้าหมายที่แน่นอนในการไป เพียงแต่บางขณะอาจหยุดหันรีหันขวาง เพื่อจะคิดหาหนทางเดินบ้างเท่านั้น ในกรณีที่มาประจันกับป่าเถาว์ลย์อันเกาะเกี่ยวพันกันหนาแน่นเกินไป สุดท้ายที่มันจะนำร่างกายอันใหญ่โตผ่านเข้าไปได้ ซึ่งมันจะเลือกหนทางที่ไปได้ง่ายกว่า

และจากการตรวจสอบสังเกตของอนุชา กับหนานอิน บุคคลทั้งสองบอกกับคณะทั้งหมดได้ในทันทีว่า อาการเดินนำของไอ้ตัวน ไม่ได้เป็นการนำอย่างสังเกตแน่นอน

มีอยู่หลายครั้งที่มันหยุดและซุงวงร่อนขึ้นสูงส่ายไปมา

เหมือนจะสวดหากลิ่นอายอะไรบางอย่าง

“ไม่มีผิดหวังหรือครับ อย่างน้อยที่สุดเราก็จะต้องได้ ร่องรอยอะไรของน้อยเพิ่มขึ้นแน่ๆในวันนี้ ผมรู้สึกจากอาการ ของมันว่า มีเจตนาที่แน่วแน่ไม่แพ้พวกเราเลยในการค้นหาตัว น้อย”

“พี่รู้สึกเช่นนั้นแหละ มันน่ารักเหลือเกินเจ้านี้ เสียตายที่ เมื่อวานนี้ มันไปถูกโขลงช้างของมันตรัยช่วยกันผลักลงไปติด หล่มโคลนหวังฆ่าให้ตายเสียก่อน ถ้ามันไม่ติดหล่ม พี่คิดว่ามัน คงตามพบน้อยตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว”

เซษฐากระซิบตอบ ความเชื่อมั่นเริ่มทวีขึ้นตามลำดับ

“อะไรก็ช่างเถอะ อย่าผ่านำพวกเราเข้าไปในดงหนาม พุงดอหรือรังตั้งช้างก็แล้วกัน”

เพื่อนผู้ร่วมตายของพี่น้องราชสกุลวราฤทธิ์ อดไม่ได้ที่จะ ป่นออกมาเบาๆ

“มันไม่โง่เหมือนแกหรือไชยยันต์ ไม่ใช่เป็นอันตราย ต่อคน ก็เป็นอันตรายกับมันเหมือนกัน เรื่องอะไรที่มันจะฝ่าเข้า

“ไปให้ฉลาดน้อย”

พรานชดบอกมาเบา ๆ อย่างรำคาญใจ “ไชยยันต์ยักษ์ไหล
นิตหนึ่งแล้วหุบปากลงได้”

แสงสว่างเริ่มเพิ่มขึ้นทุกขณะเมื่อเวลาผ่านไป และ
ในที่สุดก็สามารถมองเห็นสัญลักษณ์แห่งอรุณทิวเด่นชัด
จากลำแสงของระวีที่ส่องลอดกิ่งไม้หนาทึบเหนือศีรษะขึ้นไป
เสียงนกยูงและชะนีร้องแว่ว ๆ มาจากยอดไม้แห่งใดแห่งหนึ่ง
บางขณะก็ได้ยินเสียงกระพือปีกตัดอากาศอยู่วาว ๆ ของฝูงนก
เงือกที่บินอยู่เหนือยอดป่าผ่านศีรษะไป

เส้นทางไหลบ่าผ่านมาในระดับสูงของกระแสน้ำที่ทำนบ
แตกเมื่อคืนวาน ยังสังเกตเห็นได้ตามแนวส่วนสูงของลำต้นไม้
ใหญ่ ๆ อันมีเศษวัชพืช เศษดินปลิวตามน้ำที่ไหลท่วมมาขึ้นไป
ติดค้างอยู่ คะหยินชี้ให้เชษฐาและไชยยันต์ดู ส่วนอนุชาและ
หนานอินซุบซิบหารื้อกันไปตลอดเวลา พร้อมกับตรวจสอบสังเกต
ทุกระยะ โชคดีอย่างมากที่ทั้งคณะมีเจ้าด้วนเป็นมัคคุเทศก์
นำทาง จึงไม่จำเป็นจะต้องตรวจค้นหาร่องรอยของดาร์วิน

เพชรพระอุมา ตอน แด่ปางบรรพ์ เล่ม 43

prism
ปรizm

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**   **Prism Publishing**

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปรizm มิถุนายน 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7965-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)